

1ον ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ Μ.Κ.Ο. «ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ»

Μέ ἔμπνευσιν καί πρωτοβουλίαν τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου του Γ' καί μέ ἀπόφασιν τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου, συνεστήθη καί διωργανώθη διά Καταστατικοῦ καί ἀνεγνωρίσθη ἐπισήμως Μ.Κ.Ο. ὑπό τόν τίτλον «ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ», ἐδρεύουσα ἐν τῇ Ἐξαρχίᾳ τοῦ Παναγίου Τάφου ἐν Ἀθήναις, σκοπόν ἔχουσα τήν προβολήν τῶν Παναγίων προσκυνημάτων τῆς Ἁγίας Γῆς, τήν ἠθικὴν καί ὕλικήν ὑποστήριξιν τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καί τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος διά τήν διαφύλαξιν τῶν προσκυνημάτων τούτων καί τήν διάδοσιν τῶν ἀξιῶν τῆς Ρωμηοσύνης ὡς τοῦ τρόπου υπάρξεως καί ζωῆς ὄλων τῶν ἐθνῶν, τῶν ἐντασσομένων εἰς τό Σῶμα τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί ἐχόντων τάς ρίζας αὐτῶν εἰς τήν Νέαν Ρώμην, τήν ἀναδειχθεῖσαν ὑπό τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου αὐτοκράτορος τῶν Ρωμαίων ὡς τῆς πρωτεύουσας τοῦ Ἀνατολικοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους.

Ὡς διαχειριστής τῆς Μ.Κ. ταύτης ὀργανώσεως ὠρίσθη ὁ κ. Πέτρος Κυριακίδης, ὁ καί χορηγός τῆς ἀνακαινίσεως τοῦ ἀρχαιολογικοῦ χώρου τοῦ «δοχειοῦ» τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως καί τοῦ ἐν λόγῳ 1^{ου} Διεθοῦς Συνεδρίου διά τήν ρωμηοσύνην, παρασημοφορηθεῖς μετὰ τοῦ κ. Λαυρεντίου Λαυρεντιάδου μέ τό παράσημον τοῦ Ἀνωτέρου Ταξιάρχου τοῦ Τάγματος τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Παναγίου Τάφου. Ὡς Ἀναπληρώτρια Διαχειρίστρια, διωρίσθη ἡ κ. Αἰκατερίνη Διαμαντοπούλου, θεολόγος καί δρ. τῆς Φιλοσοφίας, ὡς Σύμβουλος δέ αὐτῆς ὁ ἰατρός κ. Χρῆστος Νικολάου, ὁ ἔχων καί τήν ἐποπτικὴν παρακολούθησιν τῶν ιστοσελίδων τοῦ Πατριαρχείου καί τῆς Μ.Κ.Ο. «ΡΩΜΗΟΣΥΝΗΣ».

Καρπός τῶν δραστηριοτήτων τῆς ὀργανώσεως ταύτης ὑπῆρξε τό 1^{ον} Διεθνές Συνέδριον αὐτῆς μέ θέμα «Ἡ Ρωμηοσύνη διά μέσου τῶν αἰώνων», συγκληθέν εἰς τό Ἄμφιθέατρον τοῦ Πολεμικοῦ Μουσείου Ἀθηνῶν ἀπό Σαββάτου, 30^{ης} ἕως καί Κυριακῆς, 31^{ης} Μαΐου 2009.

Ἡ Ἐπιστημονικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Συνεδρίου τούτου ἦσαν: Ὁ Καθηγητὴς τῆς Βυζαντινῆς Φιλολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, κ. Φώτιος Δημητρακόπουλος, ὁ Καθηγητὴς τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Κωνσταντῖνος Νιάρχος καί ὁ Ἀναπληρωτὴς Καθηγητὴς τῆς Ψυχολογίας τῆς Θρησκείας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Σπυρίδων Τσιτσιγκός. Ὁργανωτικὴ Ἐπιτροπὴ ἦσαν: ἡ κ. Εἰρήνη Μαθιοῦ, ὁ κ. Δημήτριος Σαρρῆς καί ὁ κ. Παναγιώτης Διακουμῆς.

Διά τήν κήρυξιν τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου τούτου μετέβη εἰς Ἀθήνας ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος Γ', συνοδευόμενος ὑπό τοῦ Γέροντος Ἀρχιεπισκοπῆς Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνου κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Προέδρου τῶν Οἰκονομικῶν Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Θαβωρίου κ. Μεθοδίου καί τοῦ Ἀντιπροέδρου αὐτῆς καί ἡγουμένου ἐν Φῆξ, Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου Ἱερωνύμου.

Ἄμα τῇ ἀφίξει τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου Γ' εἰς τὰς Ἀθήνας, τό ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας, Παρασκευῆς 29^{ης} Μαΐου, ἐγένετο συνάντησις Αὐτοῦ καί τῆς συνοδείας Αὐτοῦ μετά τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου εἰς τήν Ἱεράν Ἀρχιεπισκοπήν Ἀθηνῶν. Εἰς τήν συνάντησιν ταύτην συνεζητήθησαν θέματα ἀφορῶντα εἰς τὰς σχέσεις συνεργασίας τῶν δύο Ἐκκλησιῶν πρός κοινόν ὄφελος ἀμφοτέρων.

Τήν πρωΐαν τοῦ Σαββάτου, 30^{ης} Μαΐου, ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τήν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἐν λόγῳ Συνεδρίου διά προσφωνήσεως, ἐν ἧ ἔτόνισεν ὅτι σκοπός τῆς ἰδρύσεως τῆς Μ.Κ.Ο. «ΡΩΜΗΟΣΥΝΗΣ» εἶναι ἡ διά ταύτης προβολή τῆς ἀληθείας, ὅτι ὅλοι οἱ Ὀρθόδοξοι λαοί, διατηροῦντες τὰς ἐθνικάς, γλωσσικάς καί πολιτιστικάς αὐτῶν παραδόσεις, ἀνήκουν εἰς τό εὐλογημένον γένος τῶν Ὀρθοδόξων Ρωμαίων, ἐνταχθέντων διά τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως εἰς τό Σῶμα τῆς ἐνούσης τούτους Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἡ καλλιέργεια μιᾶς τοιαύτης μή ἐθνικιστικῆς ταυτότητος κέκτηται προτεραιότητα διά τό ποιμνιον, τό ἐμπεπιστευμένον εἰς τήν δικαιοδοσίαν τοῦ Πατριαρχείου, ἀραβόφωνον μὲν, λόγω τῆς μετά τό 638 μ.Χ. δημιουργηθείσης νέας πολιτικῆς καταστάσεως, Ἑλληνορθόδοξον ὅμως «Ρούμ Ὀρθόδοξ» εἰς τό δόγμα, πιεζόμενον δέ ὑπό τῆς δημιουργηθείσης ἐν τῇ Μέσῃ Ἀνατολῇ ἐξάρσεως τοῦ ἐθνικισμοῦ καί θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ. «Τήν ταυτότητα τῶν μελῶν τοῦ ποιμνίου τούτου», εἶπεν ὁ Μακαριώτατος, «ἐγγυᾶται διά μέσου τῶν αἰῶνων τό ἡμέτερον Πατριαρχεῖον, συνδέον ταῦτα διά τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων, καθαγιασθέντων διά τοῦ αἵματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τῶν μαρτύρων τῆς πίστεως».

Τήν προσφώνησιν τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων ἠκολούθησαν ἡ προσφώνησις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, ἀναγνωσθεῖσα ὑπό τοῦ πρωτοσυγγέλου Αὐτοῦ, Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Γαβριήλ. Ἐν ταύτῃ ὁ Μακαριώτατος ἐχαιρέτισε τό 1^{ον} Διεθνές Συνέδριον τῆς Ρωμηοσύνης, λέγων ὅτι τοῦτο λαμπρύνεται διά τῆς παρουσίας τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων καί διά τοῦ θέματος «Ἡ Ρωμηοσύνη διά μέσου τῶν αἰῶνων» καί ὅτι ἡ Ἑλληνορθόδοξος παράδοσις ἔδωσε διαχρονικάς ἀξίας εἰς τόν Ἑλληνικόν λαόν. Ἐν συνεχείᾳ ἠυχήθη τόν φωτισμόν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τούς ὁμιλητάς, διά τῶν διαλέξεων τῶν ὁποίων θά ἀνακαλυφθοῦν αἱ ρίζαι καί θά προβληθῇ τό περιεχόμενον τῆς ρωμηοσύνης.

Τό Συνέδριον ἐτίμησε διά τῆς παρουσίας αὐτοῦ καί ὁ Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ, ὅστις εἰς τήν προσφώνησιν αὐτοῦ ἐξέφρασε τήν εὐγνωμοσύνην πρός τόν Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων διά τήν προσδιδομένην ὑπ' αὐτοῦ ἔμφασιν εἰς τήν ρωμηοσύνην εἰς μίαν ἐποχὴν ἀμφισβητήσεως, συγχύσεως καί προσπαθειῶν ἀποδομήσεως τῶν πάντων.

Χαιρετισμόν ἀπηύθυνε τῷ Μακαριωτάτῳ καί τοῖς Συνέδροις καί ὁ χορηγός τοῦ Συνεδρίου κ. Πέτρος Κυριακίδης, λέγων ὅτι ἡ ἴδρυσις τῆς Μ.Κ.Ο. «ΡΩΜΗΟΣΥΝΗΣ» τυγχάνει θεάρεστον ἔργον, καθ' ὅτι σκοπός αὐτῆς τυγχάνει ἡ καταγραφή καί ἡ ἠθική καί ὑλική στήριξις τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων. Ἐξακολουθῶν, εἶπεν ὅτι θεωρεῖ τιμὴν αὐτοῦ ὅτι ἐπελέγη διά τήν στήριξιν τῆς ρωμηοσύνης ὡς τῆς ἁγίας παραδόσεως ἡμῶν, ἡ ὁποία περιλαμβάνει τήν ὀρθόδοξον ἡμῶν πίστιν εἰς Χριστόν, τὰς Συνόδους τῶν Πατέρων, τήν

ύμνολογίαν, τὰς τέχνας, τὰ γράμματα, τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν ἡμῶν παράδοσιν, τὴν ὁποίαν ἐκαλλιέργησεν ὁ Ἕλληνας νοῦς καὶ τὴν ὁποίαν παρελάβομεν ἡμεῖς οἱ ΝεοἝλληνες, οἱ Ῥωμηοὶ, ἀποκεκαθαρμένην ἐκ τῶν εἰδωλολατρικῶν στοιχείων αὐτῆς ὑπὸ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Βυζαντινῶν Ῥωμαίων Ὁρθοδόξων Θεραπόντων τῆς λογοτεχνίας καὶ τῆς ποιήσεως. «Ἡ Ῥωμηοσύνη», εἶπεν, «εἶναι συνόγκαιρη τοῦ κόσμου».

Μετὰ τὰς ὡς ἄνω προσφωνήσεις ἠκολούθησαν αἱ διαλέξεις τῶν κάτωθι διακεκριμένων ἐπιστημόνων:

1. Τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Βυζαντινῆς Φιλολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, κ. *Φωτίου Δημητρακοπούλου*, γνωστοῦ καὶ ἐκ τῆς ἐκδόσεως τοῦ βίου τοῦ Ἁγίου Γερασίμου τοῦ Ἰορδανίτου. Οὗτος εἰς τὴν διάλεξιν αὐτοῦ μέ θέμα: «*Ῥωμηοσύνη καὶ Χριστιανισμός*», ἐτόνισεν ὅτι ἡ συνέχεια τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους διετηρήθη, ὡσὰκις διετηρήθη ἡ πίστις αὐτοῦ εἰς Χριστόν. «Τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος», εἶπεν ὁ κ. Δημητρακόπουλος, «ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κυρίου καὶ τῶν ἀποστόλων, γίνεται διὰ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου ἔθνος τῶν Ῥωμαίων Χριστιανῶν, τὸ συνεχίζον τὴν ὑπαρξιν αὐτοῦ διὰ τῶν ἀγώνων ὑπὲρ τῶν δογμάτων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων. Ὁ Ἑλληνισμὸς δὲν ἔχει ἀνάγκην τοῦ Δυτικοῦ διαφωτισμοῦ, ἀλλὰ τοῦ μυστικοῦ φωτισμοῦ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ὁ Ἑλληνισμὸς κατέρρευσε, ὡσὰκις ἐγκατέλειψε τὴν πίστιν καὶ τὰς θλίψεις».

2. Τοῦ κ. *Κωνσταντίνου Νιάρχου*, Καθηγητοῦ τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, μέ θέμα: «*Ἑλληνισμὸς καὶ Ῥωμηοσύνη*». Οὗτος ἐτόνισεν ὅτι ἡ Ῥωμανία ἐξέλιπεν μεν ὡς πολιτικὴ ἐξουσία, συνεχίζει ὅμως νὰ ὑπάρχη ὡς θρησκευτικὴ, πολιτικὴ καὶ πολιτιστικὴ παράδοσις. «*Ἡ Ῥωμανία κὶ ἂν πέρασεν, ἀνθεῖ καὶ φέρει κὶ ἄλλο...*». Ὅτι εἰς τὸ Βυζάντιον δὲν ὑπῆρξεν ἀναγέννησις, διότι δὲν ὑπῆρξε μεσαίων καὶ σκοταδισμὸς, ἀλλὰ συνεχῆς καλλιέργεια τῶν κλασσικῶν γραμμάτων καὶ ἐλευθέρα ἀνάπτυξις τοῦ λόγου.

3. Τῆς κ. *Μαρίας Μαντουβάλου*, Ἀναπληρωτρίας Καθηγητρίας τῆς Νεοελληνικῆς Φιλολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν μέ θέμα: «*Ῥωμαῖοι, Ῥωμηός, Ῥωμηοσύνη*». Αὕτη ἐτόνισεν ὅτι Δυτικοὶ μελετηταὶ καὶ πολιτικοὶ ἠμφεσβήτησαν τὴν ἐθνικὴν κληρονομίαν τῶν Ἑλλήνων καὶ προσεπάθησαν νὰ ἀπαλείψουν τὴν ἐθνικὴν Βυζαντινὴν καὶ Νεοελληνικὴν συνέχειαν. Ὁ διδάσκαλος τοῦ γένους Ἀθανάσιος ὁ Πάριος χρησιμοποιεῖ ἀδιακρίτως τούτους ὅρους «*ἡμεῖς Ἕλληνες ὄντες*», «*Ἑλλάς Ἑλλήνων γῆς*», «*Γραικοὶ, Ῥωμαῖοι*» καὶ «*γῆ Ῥωμαίων*». «*Οἱ Ῥωμαῖοι καὶ Ἕλληνες μετονομασθέντες, διετήρησαν τὴν θρησκευτικὴν αὐτῶν ὀλοκληρίαν. Οἱ ὄροι Ἕλληνας, Ῥωμαῖος καὶ Γραικός χρησιμοποιοῦνται ἰσαξίως*».

4. Τοῦ κ. *Ἀθανασίου Παλιούρα*, Καθηγητοῦ τῆς Βυζαντινῆς Ἀρχαιολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἰωαννίνων, μέ θέμα: «*Τὰ ἱερά προσκυνήματα τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων: πνευματικὰ μαργαριτάρια τῆς Ὁρθοδοξίας*». Οὗτος ἐπαρουσίασεν ὀπτικῶς τὰ προσκυνήματα τοῦ Πατριαρχείου εἰς ὀδοιπορικόν

προετοιμασθέν ὑπ' αὐτοῦ καί συνοδευθέν διά καταλλήλων σχολιασμῶν, μούντων εἰς τὰ σωτήρια γεγονότα, τὰ συμβάντα ἐπὶ τῶν τόπων τούτων τῆς χάριτος, δηλαδή τῆς Ναζαρέτ, Βηθλεέμ, Ἰορδάνου ποταμοῦ, Θαβῶρ, Γολγοθᾶ, Ἁγίου Τάφου, ὄρους Ἐλαιῶν, φυλασσομένων δι' ἀγῶνων καὶ ἀγωνιῶν τῆς Ἁγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος.

5. Τῆς κ. *Αἰκατερίνης Διαμαντοπούλου*, Ἀναπληρωτῆρας Διαχειριστῆρας τῆς Μ.Κ.Ο. «ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ». Αὕτη ἐπαρουσίασε τοὺς στόχους τῆς ὀργανώσεως ταύτης, ὡς φορέως ἀναγεννήσεως τῆς ρωμηοσύνης μέ στόχους τήν προβολήν τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων, τήν βοήθειαν τοῦ Πατριαρχείου διά τήν ἀνακαίνισιν αὐτῶν, τήν παροχήν τεχνικῆς ὑποστηρίξεως, τήν χρηματικὴν ἐνίσχυσιν τοῦ περιοδικοῦ τοῦ Πατριαρχείου, τήν ἐπιχορήγησιν δι' ἀνακαίνισιν τῶν Βιβλιοθηκῶν, τήν κατάταξιν καὶ συντήρησιν τοῦ ἀρχιερατικοῦ ὑλικοῦ, τήν χορήγησιν ὑποτροφιῶν διά σπουδᾶς εἰς Θεολογίαν, τήν ἀποστολήν ἐμψύχου ὑλικοῦ εἰς τήν Ἀδελφότητα, τήν ἐνίσχυσιν τῶν Μετοχιῶν τοῦ Πατριαρχείου καὶ τήν ἀποστολήν ἰατροφαρμακευτικῆς περιθάλψεως κ.ἄ.

6. Τὰς ἐργασίας τῆς πρώτης ἡμέρας κατέκλεισαν οἱ ὕμνοι ἀπὸ τῆν Βυζαντινὴν χορωδίαν «Τρίκκης Μελωδός».

Τήν πρωίαν τῆς ἐπομένης ἡμέρας, Τρίτης 31^{ης} Μαΐου 2009, Κυριακῆς τῶν Ἁγίων Πατέρων, ὁ Μακαριώτατος ἐχοροστάτησεν εἰς τήν θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων τῆς ἐν Ἀθήναις Ἐξαρχίας τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ ὠμίλησεν αὐτοῖς ἐποικοδομητικῶς.

Μετά τήν θ. Λειτουργίαν ἐσυνεχίσθησαν αἱ ἐργασίαι τοῦ Συνεδρίου. Διαλέξεις ἔδωσαν οἱ ἀκόλουθοι ὁμιληταί:

1. Ὁ καθηγητῆς τῆς Πατρολογίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐν Βοστώνῃ τῶν Η.Π.Α. π. *Γεώργιος Δράγας* ὠμίλησεν μέ θέμα: «*Ρωμηοσύνη, Απόδημος Ἑλληνισμός, Πρεσβυγενῆ Πατριαρχεῖα*» καὶ ἀνέλυσε, πῶς ἡ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία, συνεχίζεται ὡς τρόπος ζωῆς μέ τὰς ἐν τῇ Διασπορᾷ ἐνορίας τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ μέ τήν παρουσίαν τῶν πρεσβυγενῶν Πατριαρχείων εἰς τόν χῶρον τῆς Μέσης Ἀνατολῆς.

2. Ὁ Πολιτικός Ἐπιστῆμων κ. *Κωνσταντῖνος Χολέβας* ὠμίλησεν μέ θέμα: «*Ἡ παρουσία τῆς Ρωμηοσύνης στό σύγχρονο γίνεσθαι*». Οὗτος ἐτόνισε, πῶς ἤρχισε νά ἀνακαλύπτῃ τήν ρωμηοσύνην, ὅτε πρό εἰκοσαετίας ἐπεσκέφθη τήν Ἰορδανίαν μέ τοὺς ἐν αὐτῇ ἀρχαιολογικοὺς χώρους εἰς Πέτραν, Μαδηβᾶν καὶ τὰς ἑλληνικὰς ἐπιγραφάς. Εἶπεν ὅτι ὁ τίτλος «Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ» οὐδέποτε ἀπενεμήθη εἰς βασιλεῖς τῆς Δύσεως καὶ ὅτι ἡ ρωμηοσύνη ἀγωνίζεται διά τήν ἰδικήν της ταυτότητα. Σεβομένη τήν ἐθνικὴν ταυτότητα ἄλλων λαῶν, δέν ὀπισθοδρομεῖ, ἀλλά πρωτοστατεῖ εἰς τήν Εὐρωπαϊκὴν Ἑνωσιν, μεταφέρουσα εἰς αὐτήν τό πνεῦμα τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Βυζαντίου, τῶν γραμμάτων τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τοῦς Τρεῖς Ἱεράρχες ἕως Κοσμᾶν τόν Αἰτωλόν καὶ Νικόδημον τόν Ἀγιορείτην. Ἡ Ρωμηοσύνη ἀντιπροτείνει τόν κοινοτισμὸν καὶ τήν Ὁρθοδοξον

Οίκουμενικότητα εις τήν σύγχρονον ίσοπεδωτικήν παγκοσμιοποίησιν.

3. Ὁ Κύπριος λογοτέχνης κ. *Μικόλαος Ὀρφανίδης*, μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐκπαιδευτικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Κύπρου, συγγραφεύς, μέ θέμα: «*Ἡ λογοτεχνική πρόσληψις τῆς Ρωμηοσύνης*» ὠμίλησε καί ἔδειξε ὅτι τό πνεῦμα τῆς ρωμηοσύνης ἔχει περάσει εις τήν νεοελληνικήν λογοτεχνίαν μέ τούς ποιητάς Γεώργιον Σεφέρην, κυρίως εις τό ποίημα αὐτοῦ «*Νεόφυτος ὁ Ἐγκλειστος μιᾶ*», εις τό ὁποῖον μεταφέρει εις ποιητικόν λόγον τό ἔργον τοῦ Ἁγίου: «*Περί τῶν κατά τήν χώραν Κύπρον σκαιῶν*», μέ τόν Φώτιον Κόντογλου εις τό ἔργον αὐτοῦ «*Πονεμένη ρωμηοσύνη*», μέ τό ποίημα «*Ἐνάτη Ἰουλίου*» τοῦ Κυπρίου ποιητοῦ Βασιλείου Μιχαηλίδου εις τό μαρτύριον τοῦ ἔθνομάρτυρος Κυπριανοῦ, Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου, 1821. «*Μέ αὐτούς ἡ πονεμένη Ρωμηοσύνη*», εἶπεν ὁ κ. Ὀρφανίδης, «*ἡ ὁποία εἶναι ἡ ὑγιής ἔκφρασις ἐθνότητος, εἰσέρχεται εις τήν ποίησιν. Ὁ ἐθνικισμός εἶναι παθογένεια, ἀρρώστεια καί αἵρεσις, ἐκ Δύσεως ἔλθοῦσα*».

4. Ὁ κ. *Ἰωάννης Δανδουλάκης*, Πολιτικός Ἐπιστήμων, Διεθνολόγος, ὠμίλησε μέ θέμα: «*Ἡ δυναμική τῆς Ρωμηοσύνης στό μέλλον*», καί ἐστίασθη εις τό ὅτι εις τήν Ἑλλάδα ὑπάρχει ὄντως ἠθική κρίσις, ἔλλειψις τοῦ μέτρου τοῦ Ἀριστοτέλους, ἀντιγραφή ξένων προτύπων καί ὅτι οἱ ξένοι λαοί ὑποσκάπτουν τήν ρωμηοσύνην, ἀλλά ὑπάρχει ἡ ἐλπίς, ἐάν ἐμβαθύνωμεν εις τάς ζωογόνους ρίζας τῆς παραδόσεως ἡμῶν, ἥτοι τῆς θεολογίας, τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς καί Ἀγιογραφίας, «*νά μένη πάντοτε μαγιά*», ὅπως λέει ὁ Μακρυγιάννης. Ἐπί τῷ ἀκούσματι τοῦ ὀνόματος τοῦ Καρλομάγνου ὁ ἀραβικός κόσμος ἀφίσταται ἐπικρίνων, μεμψιμοιρῶν καί δυσφορῶν, ἐπί τῷ ἀκούσματι τοῦ Βυζαντίου θαυμάζει. Ἡ Εὐρώπη ἔχει ἀνάγκη τῆς φωτισμένης ρωμηοσύνης. Ἡ ρωμηοσύνη ἔχει μίαν διπλωματικήν μοναδικότητα, τά τέσσαρα πρεσβυγενῆ Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς, μέ τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ὡς τό ἀρχαιότερον ἀνά τόν κόσμον Χριστιανικόν θρησκευτικόν καθίδρυμα. Ταῦτα ἀποτελοῦν μέγα ἀξιοποιήσιμον πνευματικόν κεφάλαιον.

5. Ὁ Δρ. *Χρῆστος Θ. Νικολάου*, Σύμβουλος τῆς Μ.Κ.Ο. «ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ», ἐπαρουσίασε τόν ἱστοχώρον τοῦ Πατριαρχείου, ἰδρυθέντα διά Συνοδικῆς ἀποφάσεως (Συνεδρία ἰς' 10.10.2006) καί διά Πατριαρχικῆς ἐπιστολῆς. Εἰς τοῦτον προβάλλονται τά ἱερά προσκυνήματα, αἱ ἱεραῖ Μοναί, ἡ διοικητική δομή τοῦ Πατριαρχείου, ἡ λειτουργική ζωή αὐτοῦ, ἡ ποιμαντική δραστηριότης τοῦ Πατριάρχου καί αἱ πάσης φύσεως δραστηριότητες τοῦ Πατριαρχείου. Ταῦτα πάντα προβάλλονται εις τήν ἑλληνικήν γλῶσσαν, ἀρκετά δέ τούτων ἔχουν ἤδη μεταφρασθῆ καί προβάλλονται εις τήν Ἀραβικήν καί τήν Ἀγγλικήν.

Εἰς τό τμήμα τῶν συνδέσμων τῶν οἰκείων ἱστοχώρων τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ὑπάρχει πρόσβασις εις τόν ἱστοχώρον τῆς «**Ρωμηοσύνης**» μέ τήν διοικητικήν αὐτῆς δομήν, τούς στόχους αὐτῆς, τάς δραστηριότητας ὑπέρ τοῦ Πατριαρχείου καί τήν ἐκκλησιαστικήν εἰδησεογραφίαν τοῦ Πατριαρχείου σέ μονοτονική μορφή.

Εἰς τό τμήμα τῶν συνδέσμων τῶν ἐπιλεγμένων ἱστοχώρων τοῦ Πατριαρχείου παρουσιάζεται καί ὁ ἱστοχώρος «**Παντοκράτωρ**», μέ δωρεάν παροχήν θρησκευτικοῦ πνευματικοῦ ἐπικοδομητικοῦ ὑλικοῦ εις γραπτόν καί προφορικόν λόγον, ἐκκλησιαστικήν εἰδησεογραφίαν, ἐκκλησιαστικά ἀκούσματα καί χριστιανικᾶς ὁμιλίας ἐκλεκτῶν ὁμιλητῶν.

Ἐντύπωσιν προεκάλεσε τό ἰδιαίτερον τμήμα τοῦ ἱστοχώρου τῆς Ρωμηοσύνης, εἰς τό ὁποῖον δείκνυται ἡ πανοραμική ἐν κινήσει ἀποτύπωσις καί παρουσιάσις τῶν προσκυνημάτων τοῦ Πατριαρχείου, τοῦ Παναγίου Τάφου, τοῦ Γολγοθᾶ καί ἐν γένει τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου καί τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας τῆς Σεῖδανάγιας. Ἡ παρουσιάσις αὕτη, ὄντως θαυμαστή, συμπληρουμένη ὑπό τοῦ κ. Νικολάου, θά προβάλη μέ τόν αὐτόν τρόπον καί τά ὑπόλοιπα προσκυνηματα τοῦ Πατριαρχείου πρός ὄφελος τῶν εἰσερχομένων εἰς τό διαδίκτυον καί ἔπαινον τοῦ εὐλογημένου γένους τῶν Ρωμαίων.

Τά δημιουργηθέντα εἰς τάς καρδίας τῶν μετόχων τοῦ Συνεδρίου αἰσθήματα συγκινήσεως ἐκ τῶν λίαν ἐνδιαφερουσῶν διαλέξεων κατέστησαν εἰσέτι ἐντονώτερα οἱ ὕμνοι τῶν Ἐγκωμίων τῆς Θεοτόκου, τῶν ψαλλομένων τήν παραμονήν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἰς τό ἐν Γεσθημανῇ μνημα αὐτῆς, μελοποιημένοι ὑπό τῆς χορωδίας «Βυζαντινός χορός» καί ψαλέντες ὑπ' αὐτῆς ἐν τῷ συνεδρίῳ.

Τήν λήξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου ἐκήρυξεν ἐν τέλει ὁ Μακαριώτατος, λέγων ὅτι ἡ ρωμηοσύνη ἀποτελεῖ πνευματικόν μέγεθος, ἀντιλεγόμενον καί ὡς ἐκ τούτου κείμενον εἰς πτώσιν καί ἀνάστασιν πολλῶν. Ἐπίσης ὅτι ἡ Μ.Κ.Ο. «ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ» ἔχει τήν δυνατότητα νά συμβάλῃ διά τῆς δραστηριότητος αὐτῆς εἰς τήν ἀνάστασιν τῶν χριστιανῶν, τῶν ζώντων εἰς χώρας ἀνασφαλεῖς ὡς αὐτάς τῆς Μέσης Ἀνατολῆς. Ὁ Μακαριώτατος ἀπηύθυνεν εὐχαριστίας τῷ κ. Πέτρῳ Κυριακίδῃ καί τῷ κ. Λαυρεντίῳ Λαυρεντιάδῃ διά τήν ἠθικήν καί ὑλικήν αὐτῶν ὑποστήριξιν εἰς τόν σωστικόν ρόλον τῆς ρωμηοσύνης ἐν τῷ κόσμῳ, τῷ κ. Χρίστῳ Νικολάῳ, τῇ κ. Αἰκατερίνῃ Διαμαντοπούλου, τοῖς ὁμιληταῖς καί πᾶσι τοῖς συμμετασχοῦσι.

Εἰς τό τέλος τοῦ Συνεδρίου διενεμήθησαν cd, περιέχοντα τά Ἐγκώμια εἰς τήν Κοίμησιν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ὅπως αὐτά ψάλλονται εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐν Γεσθημανῇ τήν 14^{ην} Αὐγούστου ἐκάστου ἔτους ἐνώπιον τοῦ θεομητορικοῦ μνήματος, μελοποιηθέντα ὑπό τοῦ Πρωτοψάλτου κ. Σωτηρίου Ἀλεβιζάκη καί ἐρμηνευθέντα ὑπό τῆς Χορωδίας «Βυζαντινός Χορός».

Λίαν εὐμενῆ ὑπῆρξαν τά σχόλια τῶν συμμετεχόντων εἰς τό Συνέδριον διά τήν ἐπιτυχίαν αὐτοῦ εἰς τήν παρουσίαν τοῦ περιεχομένου τῆς ρωμηοσύνης, ὡς τῆς Οἰκουμενικῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδοξίας καί τῶν ἀξιῶν αὐτῆς, μέ ἐπίκεντρον τό ἡμέτερον Πατριαρχεῖον ὡς τῆς καρδίας ταύτης, λόγῳ τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ngg_shortcode_0_placeholder